

ΔΕΚΑΕΤΙΣ

Κάθε πρωί, μετά μικρόν ἀφ' ὅτου ἐξυπνήσω, ἡ θύρα μου κρούεται ἡρέμα. Συνειθισμένοι εἰς τὴν ζωὴν τῆς πόλεως νομίζω κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶνε ὁ ἀπαισιος γαλατᾶς, ὁ γραμματοκομιστῆς ἢ ὁ ἐφημεριδοπώλης μου. Ἄλλ' αὐτοστιγμῆι ἀκούεται ἔξωθεν μικρὰ δροσερὰ φωνή, ἥτις ἐρωτᾷ:

— Νὰ ἐμβῶ;

Καὶ ἡ θύρα ὑποχωρεῖ ἀθορύβως, προβάλλει τὸ πρῶτον ὁ ὠθῶν ἀγκῶν, ἔπειτα διὰ τοῦ ἀνοίγματος εἰσχωρεῖ μία παιδικὴ κεφαλή, τῆς ὁποίας τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους ἡ ἀφέλεια ὡς ὁ καλλιτερος κομμωτῆς ἔχει καταρρίψει λυτούς ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν κόρην τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ οἰκοδεσποίνης μου, ἥτις μοῦ φέρει τὸν καφέν.

Ἀφοῦ ἀνοίξη, προχωρεῖ ὀλίγα βήματα κρατοῦσα τὸν δίσκον τῆς μετὰ προσοχῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ καταθέτει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου μου. Τελειώσασα τὴν σοβαρὰν ἀποστολὴν ἐπιστρέφεται μὲ τὸ εὐχάριστον κίνημα ἀνθρώπου ἀνακουφιζομένου ἀπὸ τὴν μέριμναν τῆς ἐκπληρώσεως ὑψηλοῦ καθήκοντος καὶ μὲ χαιρετᾷ.

* *

Εἶνε δεκαετίς. Ξανθὴ, λιγυρά, εὐσωμος ἀλλὰ μικροκαμωμένη, φαίνεται καὶ ως κομφοτέχνημα ἐπιτηδῆς παραγγελθὲν καὶ ἀνασκευασθὲν ὑπὸ μεγάλου τεχνίτου διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα μικρᾶς κόρης. Σοῦ ἐρχεται νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ τὴν βάλῃς ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι σου. Ἄλλ' ὅταν στραφῇ, ἀνακαλύπτεις ἔκθαμβος ὅτι αὐτὴ ἢ εἰς 16^{ον} Γαλάτεια, ἢ ἐνόμιζες μαρμαρίνην, ἐμφυχοῦται, τὸ κομφοτέχνημα κινεῖται ὑπ' ἀγνώστων ἐλατηρίων, ὅτι ἡ ἐντέλεια ἐκεῖνη, ἢ δὲν ἐπίστευες ὑπαρκτὴν, εἶνε φυσικὴ καὶ ζῶσα, ὅτι τὸ ὄμμα αὐτό, ὅπερ θὰ ὑπέθετες ὅτι στίλβει διότι εἶνε ἐκ μίλτου, σπινθηρίζει τόσον φῶς εὐφυΐας, ὥστε ἀναγκάζεσαι νὰ κλείσῃς σὺ τὸ ἰδικόν σου. Αὐτὴ ἡ λεγομένη ἀχάριστος ἡλικία, ἡ μεταβατικὴ, σταθμὸς μεταξύ τῆς χαριέσσης, διότι εἶνε ἀκαταλόγιστος, παιδικῆς ἡλικίας, καθ' ἣν τὸ ἐνστικτὸν μόλις λειτουργεῖ, ἡ συναίσθησις δὲν ἐφάνη ἔτι, ἡ μνήμη κοιμᾶται, τὸ πνεῦμα ἄπεστιν, ὡς συνεχείας τινὸς μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τυφλῆς ζωῆς τοῦ ἐμβρύου, καὶ τῆς νεανικῆς ἐνδιαφερούσης διότι εἶνε τὸ πεδῖον τῆς ἀγρίας πάλης τοῦ ἐνστικτοῦ, ὅπερ ἤρχε τῆς παιδικῆς, καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ὅστις θὰ κυριαρχήσῃ τῆς ἀνδρικῆς, καθ' ἣν ἡ μνήμη, ὁ μέγας αὐτὸς τύραννος, ἀρχίζει νὰ ἐπιβάλλεται καὶ ἡ φιλαντία νὰ δεσποῖ ἠριστικῶς, ἐν συνειδήσει δὲ καὶ ὄχι αὐτομάτως, καμμίαν δὲν ἔχει ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν. Μαζὶ μὲ τὴν δροσερότητα καὶ τὴν ἀτέλειαν τοῦ βρέφους ἐνοῖ καμπυλότητος μόλις αἰσθητάς, διάπλασιν, ἀνάπτωξιν ὄχι καταφανῆ, μαντευομένην μᾶλλον εἰς γραμμάς ἀορίστους ἀκόμη καὶ σημεῖα μὴ ἐπαρκῶς

κανονισθέντα, ἀλλὰ προδίδουσαν τὴν μυστικὴν ἐν αὐτῇ ἐργασίαν, δι' ἧς λαξέυεται νεᾶνις. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ὑπερτάτην ἀσκεψίαν συμμιγνύει τάσεις ἀρχομένης φιλαρесеῖας. Ἐνῶ ἔξαφνα τρέχει, πηδᾷ, φωνάζει καγχαζει, σταματᾷ διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ζητεῖ νὰ φύγῃ φοβουμένη μήπως μ' ἐνοχλεῖ. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἐνοχλεῖ βεβαίως διόλου ἢ μικρὰ ἀνυπόφορος. Καὶ λησμονεῖ ἀμέσως καὶ αὐτὴ τοὺς φόβους τῆς καὶ μὲ φέρει ἄνω κάτω καὶ μοῦ ἀποσπᾷ ἂν γράφω τὴν πένναν, μοῦ πετᾷ ἂν ἀναγινώσκω τὰ βιβλία καὶ φλυαρεῖ καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ μοῦ διηγείται ἀτελευτήτους ἱστορίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν καταλαμβάνω παρὰ ἐν ἀρμονικὸν κατρακύλημα λέξεων καὶ μίαν ὑπόθερμον ἐλαφρὰν ἀναπνοήν, θωπεύουσάν μου τὴν παρεΐαν. Διότι σπανιώτατα τὴν διακόπτω. Ἄλλ' ἐκείνη, ὡς ἡ μουσικὴ τῆς φωνῆς τῆς νὰ μαγεύῃ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, λέγει, λέγει, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν ἂν δὲν τῆς ἀποκρίνομαι. Ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ παραμικρόν. Βλέπει τόρα τὸ καλαμάρι. Χύνεται, τὸ ἀρπάζει καὶ κατὰ χιλίους δύο τρόπους μοῦ περιγράφει τί εἶδους καλαμάρι τῆς ἐπῆρεν ὕστερ' ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις τῆς ὁ μπαμπᾶς τῆς. Αὐτὸ τῆς ἐνθυμίζει τὸ σχολεῖόν τῆς. Καὶ τρέχει νὰ μοῦ φέρῃ τὰ τετράδιά τῆς. Προσποιούμαι ὅτι τὰ παρατηρῶ, ἐνῶ ἀπεναντίας τὴν κυττάζω ὑπεράνω τοῦ χαρτίου νὰ κάμνῃ κωμικώτατα σχήματα ἀγάπης καὶ ὀργῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ἀντικρυνῆς στέγης ἀπαθῶς προσβλέπουσαν αὐτὴν διὰ τῶν ἀπλανῶν γλαυκῶν ὀμμάτων τῆς γάταν. Ἐπειτα ὄρμα πρὸς τὸ παράθυρον, κύπτει ὅλη ἔξω καὶ προσπαθεῖ νὰ ἴδῃ τὴν φωλεάν τῶν χελιδόνων, τὴν κρεμαμένην εἰς τὴν γωνίαν τῆς γειτονικῆς οἰκίας. . . Τὴν ἀρπάζω εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου περιφοβος. Μὲ παρατηρεῖ κατάμματα καὶ ἐκρήγνυται εἰς γέλωτας:

— Κόντεψα νὰ πέσω, ἀνακαγχαζει.

Καὶ εὐρίσκει καιρὸν καὶ ἀφορμὴν νὰρχισῃ ἄλλην σειρὰν διηγήσεων ὅτι ἔτσι μιὰ φορὰ καὶ μία συμβαθήτριά τῆς, ἡ Ἐλένη. . . τὴν ξέρεις τὴν Ἐλένη;

— Ναί, ναί, λέγε.

— Ἔτσι κι' αὐτὴ μιὰ ἡμέρα ποῦ ἔλειπαν ὅλοι ἀπ' τὸ σπῆτι τοὺς πάει κάτι νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρώει μιὰ. . .

Ἐν τῷ μεταξύ διακόπτεται διότι κάτι τὴν ἐνοχλεῖ. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐλύθη ἡ περικνημὶς τῆς. Καὶ κύπτει καὶ τὴν λαμβάνει μόνη, διότι βεβαίως δὲν ἀποφασίζω νὰ γείνω ὁ Ἐρρῖκός τῆς ὁ Η', καὶ ἐπιχειρεῖ ἀμέσως νὰ τὴν δέσῃ ἀνασύρουσα τὸ φόρεμά τῆς ἄνω τοῦ γόνατος.

* *

Ἔ! Ἄλλὰ θὰ ἔλθῃ καιρός, ὅταν κατὰ σπανιώτατας περιστάσεις θὰ δύναμαι νὰ προσβλέψω

αυτήν τὴν χεῖρά της γυμνήν, ἄνευ χειροκτίου.
"Όταν βεβαίως δὲν θὰ μὲ πλησιάζῃ ὅπως τόρα
διὰ νὰ μοῦ εἰπῇ ὅ,τι φθάσῃ καὶ ἐν τυπικῇ ἐπι-
σκέψει θὰ ζυγίξῃ κάθε της λέξιν, δέκα βήματα
μακρὰν, εὐθυτενῆς καὶ προσεκτικῆς, μὲ τὰ στή-
θη της περισφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ κορσὲ καὶ ὄλον
της τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τῆς αἰδοῦς.

"Όταν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παιδικοῦ σου φίλου θὰ
σὲ περικυκλοῦν χίλιοι γελοῖοι, δι' οὓς ἐν ἀπλοῦν
μειδίαμα θάποτελῇ τὴν εὐτυχίαν ἡμερῶν, διότι
ἀναμφιβόλως τότε δὲν θὰ τὰ σκορπῆς τυχαίως,
φιλάργυρος. "Όταν θὰ προσπαθῆς πῶς νὰ φανῆς
ὅσο τὸ δυνατὸν μεμελετημένη διὰ νὰ παραστή-
σης κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ συρμοῦ τὸ πρόσω-
πον γυναικός. . . Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου!

MM

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φαρμάκ' εἶνε τ' ἀγέλι μου καὶ μαῦρ' εἶν' ἡ καρδιά μου
Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἔχασα, μονάκριβ' ἔρωτά μου.
Τοῦ κάκου τόσαις τῆς ζωῆς χαρῆς καὶ τρικυμίας
Τῆς νύσσης τὰ δνεῖρατα, τοῦ κόσμου ἡ ἰστορία,
Τριγύρω μ' ἀνυπόμονα πετοῦν καὶ θορυβοῦνε
Καὶ τῆ στολῇ τοῦ τραγουδοῦ γυρεύουν νὰ ἴνυθοῦνε.
Τ' ἀφίνω κι' ἀπελπίζονται, καὶ φεύγουν πεισιμωμένα,
Παιδιά ποῦ τὰ παράτησεν ἡ μάννα γυμνωμένα.
Μὰ ὅταν σὲ στοχάζομαι, — Κατάλευκα λουλούδια
Χθὲς 'ς ἄγριο βᾶτο ἔθλεπα γεμάτον ἀπ' ἀγκάθια —
Γιὰ σένα ἔχω μοναχὰ παρηνικά τραγουδία
'Σ τῆς ἐρημιᾶς τὰ βᾶσανα, 'ς τῆς ζενητιᾶς τὰ πάθια.

Νᾶξερес. . . κάθε δειλινὸ, τὴν ὥρα ποῦ θὰ σβύσῃ
'Ο ἥλιος μέσ' τῇ θάλασσα, 'ς τὸ βράχο ἀνεβαίνω
Καὶ κάμπο, θάλασσα, οὐρανὸ, βουνά, χωριά, τῆ φύσι
Τοῦ Μάι τῆ γροτρίτικη κυττάζω, καὶ προσμένω.
Ἀλλὰ τοῦ κάμπου ἡ ἐμορφιάς μου λένε μ' ἕνα στόμα
Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
Καὶ τὸ γλυκάνισο, σπαρτὸ 'ς τ' ἄλων' ἀράδα, ἀράδα,
'Η πρὸ χλωρῇ καὶ πρόσχαρῃ ἀπ' ὄλαις πρασινάδα,
Κ' ἐκεῖ τὰ στάχια τὰ ξανθὰ ποῦ ὄλο τὰ πειράζει
Τ' ἀέρι ἐρωτικώτατο κι' εἶνε γεμάτα νάζι,
Κι' ἡ παπαρούνας, ὡσάν νῆας τρελλαῖς καὶ ξαναμμέναις
Μέσ' τὰ ἀνθισμένα κλίμακα, μητέρας προκομμέναις,
Καὶ ἡ ἐλιξις ἡ ταπεινάς, μὰ πλουσιαῖς περίσσια,
Κι' ἡ λιγερὰς καθόγρηαις, τὰ μαῦρα κυπαρισχιά,
Καὶ τὸ βουνὸ μὲ τὰς ἴψηλαῖς χιονόστρωταις κορφαῖς του,
Κι' ὁ βράχος μὲ τὰ σχίνα του καὶ τὰς ἀλιφασχιαῖς του
Κι' ἡ ἴλοκαφῆ χωριάτσια, καὶ τὸ λευκὸ κοπάδι,
Καὶ τὸ χωρὶ τὸ ἡμερο, καὶ τ' ἄγριο λαγκάδι,
'Όλαις αὐταῖς ἡ ἐμορφιάς μου λένε μ' ἕνα στόμα
Πῶς λείπ' ἡ ἐμορφάδα σου, ἀγάπη μου, ἀκόμα.
Γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε σωστῇ τοῦ Μάι τὴν εἰκόνα.
Τώρα δὲ φτάνουν ἀπὸ μὲ νὰ διώξουν τὸ χειμῶνα.

"Όταν ῥημαζῇ ὁ χωρισμὸς τὴν ἄτυχη καρδιά μας
Κι' ἡ πρασινωτέρη ἀνοιξις εἶν' ἐρημιὰ μπροστὰ μας.
Τὸ κρυσταλλένιο τὸ νερὸ ἀπ' τοῦ βουνοῦ τῆ ράχ:
Μέσ' σὲ ποτῆρι ἀκάθαρτο θωριὰ θολῇ θὲ νᾶχῃ.

'Σ τὴν θάλασσα τὸ μάτι μου μονάχα ὅταν γυρίσῃ,
Βρίσκει μεθὺς' ἠδονικὸ, παράξενο μεθῦσι.
'Η θάλασσα ποῦ 'ς τὸν κρυφὸ καὶ φοβερὸ της ὄγκο
Φωλιάζει κάθε κεραυνός, καὶ κάθε ἀρμονία,
Ἀπ' τοῦ φιλοῦ τῆ στεναξιά ὡς τοῦ θεριοῦ τὸ βόγγο,
Μοῦ δίνει μὲ τὴν ὄψι της γλυκὰ παρηγορία
Κι' ἐλπίζα μὲ τὸ κῦμα της ποῦ 'ς τ' ἀπροχιάλι σβύνει.
Ἀνώτερη κι' ἀπὸ τῆ γῆ κι' ἀπ' τὸν αἰθέρα ἐκείνη,
Γιατὶ κι' οἱ δυὸ μὲ ὄλα τους τὴν ἔχουνε μοιράνει,
Κάνει γὰ μὲνα θαύματα ποῦ ὁ Θεὸς δὲν κάνει

"Όταν 'ς αὐτῇ τῇ θάλασσα ποῦ τόσω μὲ μεθάει
'Ο ἥλιος κάθε δειλινὸ νὰ πέσῃ ἀργονικιά,
Θαρωρὸ πῶς πάει, ἀγάπη μου, ὁ ἥλιος νὰ σὲ φέρῃ
Καὶ ροδὸ ἀφίνει ἴπισω του, 'σὰ νὰ μοῦ λέῃ: καρτέρει.
Καὶ νά! κι' ἀπὸ τὸ σύννεφο ἐκεῖνο ποῦ προβάλλει
'Όσάν κανέναν ἄγγελο νὰ κρύβῃ χρυσομάλη,
Κι' ἀπ' τ' ἄλλο ποῦ 'σὰ μενεξὲς θεόρατος πετιέται,
Κι' ἀπ' τὸν ἀφρὸ ποῦ 'ς τὴν κορφή τοῦ κύματος γεννιέται,
Καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ἀπέραντο τῶν ρόδων περιβόλι,
'Απ' ὅλη αὐτῇ τῇ θάλασσα κι' ἀπὸ τῆ δύσι ὄλη,
Τὸ κάθε ροδοσύννεφο, τὸ κάθε κρινοκύμα
'Εσένα ξεσκεπάζει.

Πότ' ἐνὸς γλάρου ἔχεις φτερά, πότε νεράτιδας βῆμα,
Τώρα θεᾶς μυστήριον, τόρα παιδοῦλας νάζι.
Μ' ἀπλώνεις τὰ χεράκια σου, μοῦ γνεύεις, μὲ κυττάξεις,
Μ' εὐφραίνεις μὲ χαμόγελο, μὲ δάκρυο μὲ σπαράξεις,
Καὶ πότε κρᾶξεις "ἔρχομαι", καὶ πότε κρᾶξεις "ἔλα. . ."
'Α! τί γεννᾷ τοῦ χωρισμοῦ, τῆς μοναξιάς ἡ τρέλλα!

Εἰς τῆς αὐγῆς τὸν οὐρανὸ ἐν ἄστρο καμαρώνω
Ποῦ μόνο λαμπυρίζει.
Καὶ τοῦ δικοῦ μας ἔρωτος τὸν οὐρανὸ στολίζει
'Ενα φιλάκι μόνο.

Σὰν τῶν καρδιῶν μας τὴν αὐγῇ, 'σὰν τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη
'Ενα μονάχα ὄνειρο κι' ὁ ὕπνος μου προβάλλει: :
'Σ τὴν ἀγκαλιά μου ὀδηγεῖ κάθε νυχιά ἐσένα,
Κι' ἀτέλειωτο, ἀπαράλλαχτο, πληθαίνει ὀλοένα
Τὸ πρῶτο καὶ τὸ ὕστερο φιλάκι μας ἐκεῖνο,
'Απὸ καὶμὸ καὶ παρηνεῖα χρυσῆς στιγμούλας κρίνο.
Κι' ὅταν ξυπῶ, κι' οἱ τέσσαρες τῆς κάμαρᾶς μου τοῖχοι
Μοῦ δείχνουν ὀλοφάνερα τῆς νύσσης μου τὴν τύχη,
'Αχ! ὄλα εἶνε ὄνειρα, στοχάζομαι, ἔδω χάμου,
Κι' ἕνα δὲν εἶνε ὄνειρο μονάχα: ἡ ἐρημιὰ μου.

Μάιος 188 . . .

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τῶν ὑπουργῶν μας ἠνωχλεῖτο συχνότατα
ἀπὸ τινα λίαν ἀπαιτητικὸν θεσιθήραν. Ὁ θυρω-
ρός του, ἂν καὶ ἔλαβε διαταγὴν νὰ τὸν ἀπο-
διώκῃ εὐσχήμως ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, τὸν
ἔφινε πάντοτε ἐκ καλοσύνης νὰ εἰσέρχηται εἰς
τὸ γραφεῖον τοῦ ὑπουργοῦ, ὅπερ ἔφερε τοῦτον εἰς
ἀπελπισίαν.

— Νικόλα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ὑπουργός, γιατί
ἀφίνεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ
γραφεῖόν μου, ὅφου τόσαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ
τὸν διώχῃς; Ἐεύρεις τί ζητεῖ;

— Εἶνε πτωχὸς ὁ καυμένος, κύριε ὑπουργέ,
καὶ ζητεῖ θαρωρὸ καμμίαν θέσιν.

— Θεσιν, μάλιστα, ἀλλὰ ἔξεύρεις τί θέσιν;

— "Όχι, κύριε ὑπουργέ!

— Νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ λοιπὸν ἐγὼ ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς ζητεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἰδικὴν σου θέσιν!

"Ἐκτοτε ὁ ὑπουργός δὲν ἠνωχλήθη πλέον ἀπὸ
τὸν θεσιθήραν.

* *

'Η ῥωμαντικῆ δεσποινὶς Μαρία εὐρισκομένη
εἰς τὴν ἐξοχὴν εἶχεν ἐξ ἀπροσεξιάς πέσει εἰς δε-
ξαμενὴν, καθ' ὃν χρόνον βεβουθισμένη εἰς τὴν
ἀνάγνωσιν μυθιστορηματος παρηκολούθει τὰς
φανταστικὰς περιπετείας ἠρώος τινος τοῦ Δουμᾶ.
'Η ἀκούσιος ψυχρολουσία τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὰς